

LAWO
CLASSICS

LANDSKAP I MÅNESKINN

MOONLIT LANDSCAPE

MARIANNE E. ANDERSEN SINGS
MORTEN GAATHAUG

MORTEN GAATHAUG (født 20. april 1955) er fra Sande i Vestfold. Han avla klaver- og teoriepedagogisk eksamen ved Barratt Due Musikk institutt våren 1978. Her studerte han komposisjon med Johan Kvandal, kontrapunkt med Olve Borgir og klaver med Kari Edgren Gierløff. Han hadde tsjekkosllovakisk statsstipend ved musikkhøgskolen i Bratislava vinteren 1981/82, med lærerne Eva Fischerová (klaver) og Vladimír Bokes (komposisjon). Under studieoppholdet der ble hans første strykekvartett uroppført i slovakisk radio. Siden har han tatt mellomfag ved Universitetet i Oslo, og videreført klaverstudiene med Hanna Marie Weydahl og Jens Harald Bratlie. Han er master i komposisjon med aksept fra Norges musikkhøgskole.

Morten Gaathaug har stort sett beveget seg i et landskap preget av den klassiske musikktradisjon. Han har ikke sett det som sin oppgave å finne opp et eget musikalsk språk, men henter gjerne inspirasjon i å eksperimentere med form og bruke det gamle språket på nye måter. Viktige inspirasjonskilder er folkemusikk (både norsk og utenlandsk), samt inntrykk fra naturen, spesielt fuglesang. Flere verker vitner om sistnevnte, som «Fugler i min natt», «24 fugleportretter» for klaver, og «Ornis musicalis».

Verklisten forøvrig domineres av kammermusikk, men vi finner også konserter for obo, trompet og fagott, flere orkesterverker, samt et «Salve Regina» for kor og orkester. Gaathaug har også skrevet mye for firhendig klaver, deriblant både en konsert og en sonate. Herunder hører også en rekke større og mindre verker for barn og ungdom. For ungdomsoperaen «Lysistrata» fikk han i 2008 Ski kommunes kulturpris.

Gaathaug har vært spesielt opptatt av visse strømninger rundt århundreskiftet 1900, som komponistene Sergej Prokofjev (1891–1953) og Borghild Holmsen (1865–1938), samt diktere som Ragnhild Jølsen (1875–1908), Rainer Maria Rilke (1875–1926) og Sigbjørn Obstfelder (1866–1900). Dette var en brytningstid, hvor modernismen sprent seg fram med mange nye kunstneriske uttrykk. Samtidig var det viktig å beholde forbindelsen til det forgangne, og fornye tradisjonen på tonal grunn.

I en særstilling står komponistens interesse for forfatterinnen Ragnhild Jølsen. I 2007 skrev han en stor dramatisk kantate som er bygget over hele hennes liv og verk – «Den Røde Høst», urforeført i Rådhus teateret, Ski 18. oktober 2009. Gaathaug er spesielt fengslet av det musikalske i Jølsens språk, og det lyriske potensial i hennes prosa. Forfatterinnen skrev ikke selv dikt, men Gaathaug har til denne platen valgt ut sju prosa-avsnitt og omformet dem til musikalsk bakgrunnsmateriale. Det er disse som danner utgangspunktet for syklusen «Landskap i måneskinn». Verket er tilegnet Marianne E. Andersen.

Ragnhild Jølsen levde samtidig med Edvard Munch (1863–1944). Munch har et kjent motiv som heter «Vampyr». Her er det en kvinne som suger livskraften ut av en mann i skogen, mens hennes lange hår flyter ut i månelysets stråler. I Jølsens debutroman «Ve's mor» er det en mann – for øvrig ved navn Ove Munk – som lokker en kvinne til seg i skogen og suger livskraften ut av henne. Mye av Jølsens fortjeneste som dikter var at hun snudde perspektivet og skrev om vanskelige ting sett fra et kvinne-synspunkt.

Den unge Sigbjørn Obstfelder skrev i studentavisen Samfunnsbladet – som forelå i ett håndskrevet eksemplar – en oppsats ved navn «Chopinske toner (notturmet)» (09.03.1889). Her heter det: «Langt borte i måneskinn så jeg det bløde hår. Det svømmede blandt strålerne, bugtede sig og var så uendelig langt.» En av de som leste dette var nettopp vennen Edvard Munch. Og i romanen «Fernanda Mona» snakker Ragnhild Jølsen om åkeren som «høstens bølgende hår». De levde i en atmosfære av bohemi, romantikk og rus, og de ble ganske sikkert inspirert av hverandre.

Federico Garcia Lorca (1898–1936) skrev sitt dikt «De profundis» med bakgrunn i den spanske borgerkrigen. Morten Gaathaug bruker diktet i en mer personlig kontekst, som uttrykk for tapt kjærlighet. Verket ble skrevet i 1985

for mezzosopran og orkester, og uroppført i NRK Radio den 14. august 1989 av Trondheim Symfoniorkester og Marit Osnes Aambø. Kammerversjonen er laget i 2016 for Marianne E. Andersen og denne platen, og den ble uroppført på Norges musikkhøgskole 18. september 2016 av de samme musikerne som på CD-en.

Ragnhild Jølsen var opptatt av gamle myter og sagn og ikke minst folkemusikk, som hun hadde fått med seg hjemmefra via morens sang. En av hennes favoritter var visen om Dalebu Jonson – en groteskt overdrevet mannshelt, som slår ihjel sju tusen kjemper som følge av en krangel med sin tilkommende svigerfar. «Det var som om hun i den praktfulle folkemelodi hadde funnet rytmen i sin egen kraft og sitt festlige humør», skriver venninnen Ella Anker. Et av Jølsens prosjekter da hun døde var å dikte et humoristisk folkeskuespill over denne visen. Gaathaug har utkomponert sangen som en fortelling, og brukt to forskjellige melodier for å skape variasjon i uttrykket. Sangen ble skrevet til en kulturkafé i Ski 11. oktober 2008.

Sigbjørn Obstfelder er kjent for å ha innført modernismen i lyrikken Norge. Han var også svært opptatt av musikk og spilte selv fiolin. Folketonen var også en levende klangbunn i hans diktning. Gaathaugs Obstfelder-sanger ble til i forbindelse med dikterens 150-årsjubileum i 2016, og ble uroppført i Ski 13. april samme år. En av de som oppdaget Obstfelder tidlig og uttalte seg positivt om ham, var østerrikeren Rainer Maria Rilke, som er brukt som tekstgrunnlag for det siste stykket på denne CD-en. Rilke skrev et essay om ham og lot seg inspirere av hans diktning i egne verk.

«Elegiske fragmenter» har utspring i tragiske hendelser under den 2. verdenskrig. Vinteren 1942/43 satte en liten gruppe studenter i München livet på spill for å fortelle sine landsmenn sannheten om Hitler. De kalte bevegelsen «Den hvite rose», og ved hjelp av løpesedler spredt over hele Tyskland og slagord malt på husveggene i hjembyen, gikk de til kamp mot en uoverskuelig overmakt. Etter noen måneders hektisk aktivitet ble de angitt og arrestert, og umiddelbart dømt til døden. Tre ble henrettet den 22. februar 1943, tre andre den 13. juli samme år. Sentralt i historien står den 21 år gamle Sophie Scholl, som både var eneste kvinne og yngst i gruppen. Hun ble den første som førtes til skafottet.

Gaathaugs verk ble skrevet til 50-årsmarkeringen for denne hendelsen, og uroppført under en minnekonsert i Gamle Logen i Oslo den 22. februar 1993. Tekstutvalget var ved Morten W. Krogstad og ble hentet fra Rilkes Duino-elegier, som var en del av Den hvite roses kulturelle bakgrunn. Konturene av historien kan anes i stykkets oppbygning, men utover dette er musikken å betrakte som en fri meditasjon over teksten. I tråd med tekstutvalgets natur (ørsmå glimt fra et meget stort og komplekst arbeid) er også musikken bygd opp som fragmenter, dog smidd sammen til en helhet.

MORTEN GAATHAUG (born 20 April 1955) is from Sande in Vestfold. He completed a degree in piano and music education theory at Barratt Due Music Institute in the spring of 1978. There he studied composition with Johan Kvandal, counterpoint with Olve Borgir, and piano with Kari Edgren Gierløff. In the winter of 1981–82, he was the recipient of a Slovakian government scholarship to study at the Academy of Music and Dramatic Arts in Bratislava, where his teachers were Eva Fischerová (piano) and Vladimír Bokes (composition). While a student there, his first string quartet was premiered on Slovakian Radio. Later he completed degree work at the University of Oslo and continued piano studies with Hanna Marie Weydahl and Jens Harald Bratlie. He has a Master's degree in composition from the Norwegian Academy of Music.

Morten Gaathaug has largely worked in a landscape influenced by the classical music tradition. He has not regarded his task as that of inventing his own musical language, but prefers rather to find inspiration in experiments with form and in using the old language in new ways. Important sources of inspiration are traditional folk music (from Norway and abroad), as well as impressions from nature, birdsong in particular. The latter can be found in works such as "Fugler i min natt" ("Birds in My Night"), "24 fugleportretter" ("24 Bird Portraits") for piano, and "Ornis musicalis".

Chamber music predominates in Gaathaug's list of works, but included as well are concertos for oboe, trumpet and bassoon, several orchestral works, together with "Salve Regina" for choir and orchestra. Gaathaug has also written pieces for piano four hands, among them, a concerto and a sonata. In this category there are a number of longer and shorter works for children and young musicians. For his youth opera "Lysistrata" he received Ski municipality's Cultural Prize for 2008.

Gaathaug has devoted special attention to particular turn-of-the-century artistic currents around 1900 associated with composers Sergei Prokofiev (1891–1953) and Borghild Holm-sen (1865–1938), as well as with poets such as Ragnhild Jølsen (1875–1908), Rainer Maria Rilke (1875–1926) and Sigbjørn Obstfelder (1866–1900). This was a period of upheaval, in which modernism pushed forward with many new forms of artistic expression. Yet at the same time, it was important to maintain a connection to the past, renewing the traditional tonal foundation.

The composer has a unique interest in the writer Ragnhild Jølsen. In 2007 he composed a large dramatic cantata entitled "Den Røde Høst" ("The Red Autumn") based on her life and work. It was premiered in Rådhuset, Ski's municipal theatre, on 18 October 2009. Gaathaug is especially captivated by the musicality of Jølsen's language, and by the lyrical potential in her prose. She did not write poetry herself, but for this album Gaathaug has selected seven prose passages and transformed them into musical background material. It is these passages that establish the basis of the cycle "Landskap i måneskinn" ("Moonlit Landscape"). The work is dedicated to Marianne E. Andersen.

Ragnhild Jølsen was a contemporary of Edvard Munch (1863–1944). In one of Munch's familiar paintings known as "Vampire", a woman in a forest setting appears to be sucking the life force from a man in her embrace, while beams of moonlight illuminate her long flowing hair. In Jølsen's debut novel, "Ve's mor" ("Ve's Mother"), it is a man by the name of Ove Munk who entices a woman into the forest and sucks the life force from her. A unique aspect of Jølsen's writing is that she turned the tables and wrote about difficult themes from the woman's perspective.

In the March 9, 1889 issue of the student newspaper Samfunnsbladet, which was produced as one handwritten copy, the young Sigbjørn Obstfelder wrote a short article entitled "Chopinske toner (notturmet)" / "Chopinesque Tones (nocturne)". In it we read: "Far away in the moonlight I saw the silky hair. It slithered amidst the moonbeams and seemed infinitely long." One of those who read the piece was his friend, Edvard Munch. And in the novel "Fernanda Mona", Ragnhild Jølsen describes a field of grain as "autumn's billowing hair". They lived in a Bohemian atmosphere of romance and ecstasy, and they certainly found mutual inspiration in each other's works.

Federico Garcia Lorca (1898–1936) wrote his poem "De profundis" against the background of the Spanish Civil War. Morten Gaathaug uses the poem in a more personal context as an expression of lost love. The work was composed in 1985 for mezzo-soprano and orchestra and was premiered on Norwegian Radio (NRK) on 14 August 1989 by the Trondheim Symphony Orchestra and Marit Osnes Aambø. The chamber version, written in 2016 for Marianne E. Andersen and this recording, was premiered at the Norwegian Academy of Music on 18 September 2016 by the musicians on this album.

Ragnhild Jølsen was seriously interested in old myths and legends, and especially in traditional folk music, which she had come to know well through her mother's singing. One of her favorites was the song about Dalebu Johnson, a grotesque, larger-than-life manly hero, who slew seven thousand giants as a consequence of a quarrel with his future father-in-law. Jølsen's friend, Ella Anker, wrote: "It was as if she had found in this splendid folk tune the rhythm in her own power and festive spirit." At the time of her death, Jølsen was planning to write a humorous folk drama based on the song. Gaathaug has recomposed the song as a tale, using two different melodies for variation of expression. The song was written for a cultural café on 11 October 2008 in Ski.

Sigbjørn Obstfelder is known for having introduced modernism into Norwegian lyrical poetry. He had serious musical interests and played the violin. Folk tunes also resonated in his poetry. Gaathaug's Obstfelder songs originated in 2016 in connection with the 150th anniversary of the poet's birth and they were premiered in Ski on April 13th of the same year. One of those who discovered Obstfelder early and had a positive opinion of his work was the Austrian poet Rainer Maria Rilke, who is used as the textual basis of the last piece on this

album. Rilke wrote an essay on Obstfelder, and his own works were inspired by Obstfelder's poetry.

"Elegiac Fragments" has its origin in tragic events of the Second World War. During the winter of 1942/43, a small group of students in Munich risked their lives to tell their countrymen the truth about Hitler. They called the movement "The White Rose", and, by means of leaflets and pamphlets distributed throughout Germany and a graffiti campaign in Munich, they fought against an immensely superior force. After several months of feverish activity they were identified, arrested, and immediately sentenced to death. Three were executed on 22 February 1943, three others on July 13th of that year. An important role was played by 21-year-old Sophie Scholl, the only woman and the youngest in the group. She was the first to be led to the guillotine.

Gaathaug's work was written to mark the 50th anniversary of the event and was premiered during a memorial concert in Gamle Logen in Oslo on 22 February 1993. The text was selected by Morten W. Krogstad and taken from Rilke's "Duino Elegies", which was a part of the cultural background of "The White Rose". The contours of the story can be sensed in the structure of the piece, but beyond this, the music must be regarded as a free meditation on the text. In keeping with the nature of the selected words (exceedingly small glimpses of a very large and complex work), the music is also constructed from fragments that are then fused into a whole.

LANDSKAP I MÅNESKINN, OP. 97

Tekst: Ragnhild Jølsen (1875-1908)

ST. HANS-KVELD

Det går et ungt, vakkert menneske
med en nypegren gjennom skogen.
Han kan bli både til Per og Pål,
for den han vekker,
synes se sin elskede for seg.
- Og bort går han.

Vi ser *ham*
som for oss fyller alt
mellom himmel og jord.

Du, du, du - hører du gjennom skogen.
Vet du at, i deg er det mange?
Vet du at, i deg er du selv og alene?
For du går rundt i skogen
med en nypegren i hånden
- du forandrer deg -
- og du er deg evig lik.

Nu går du forbi
alle de røde bål,
og de som sover,
vekker du.

Nypegrenen du holder i hånden
er vel brun og tornet,
men innblandt tornene
sitter de fine, små skudd,
som skal bli til blad, og til lyse blomster.
- Som kjærligheten selv, den,
som kan begynne med mismot og sorg,
men kan bli så søt og strålende fager.

St. Hans-kveld.

Til langt utover natten
flammer de knitrende bål.

NATTEDUGG OG TÅKE

Tåken, den tette
som stiger fra tjern og mose
Tåken, den tette
la seg klam om mennesker, dyr og hus
Tåken, den tette
gir ulivssykdommer
Tåken, den tette
kuet og blindet.

Men i tåken, den tette
som steg ifra tjern og mose
dukke også syner frem
snart onde og grådige
snart milde og skjønne.

Natteduggen
som perlet på gresset
Natteduggen
som satt og skalv
av frost og frykt
på trærnes blader.

Nattedugg
var tåkens elskede
Når nattedugg
sov i gresset
Kom tåken, den tette
- tåken den tette.

MOONLIT LANDSCAPE, OP. 97

Text: Ragnhild Jølsen (1875-1908)

MIDSUMMER EVE

A beautiful young person is walking through the forest
with a branch of rose briar.
He may turn into both Peter and Paul,
for the one he awakens
seems to see his beloved before him.
- He walks away.

We see *him*
before us, occupying everything
between heaven and earth.

You, you, you - you hear through the woods.
Do you know; in you, there are many?
Do you know; in you, you are all alone?
For you walk around the forest
with a branch of rose briar in your hand
- you are changing -
- yet you are just like you eternally.

Now you walk past
all those red bonfires,
waking those
who sleep.

The branch of rose briar you hold in your hand
may well be brown and thorny,
but among the thorns
sit those delicate, small shoots
destined to become leaves, and bright blooms.
- Like love itself, the one that
can start out in despondency and sorrow,
but become so sweet and radiantly fair.

Midsommer Eve

The crackling bonfires blaze
till well into the night.

NIGHT DEW AND FOG

The fog, that dense mist
that rises from lake and mossy bog.
The fog, that dense mist
dankly enshrouding people, animals and houses
The fog, that dense mist,
causing deadly diseases.
The fog, that dense mist,
subdued and blinded.

But from the fog, that dense mist
rising from lake and mossy bog,
also emerged visions,
now evil and greedy,
now lovely and blithe.

The night dew,
as if beaded on the grass.
The night dew
that lay and shivered
with frost and fear
on the leaves of the trees.

Night dew
was the fog's beloved.
As night dew
slept among the grass,
the fog came, that dense mist
- the fog, that dense mist.

ANGELICAS BØNN I

Herre du Gud!
Hvorfor må du la det sterke dø,
og det svake leve?
Forlat meg min synd,
at jeg går i rette med deg.
Men hvem kan styre tanken?
Ta ikke fra meg den jeg har kjær.
La *ham* leve!
La det dø, som lider under trelldoms åk,
og la det leve,
som stråler ved sitt jordlivs prakt.
Hør meg, hør meg!
Barmhjertige Gud, hør meg:
Tilgi meg for tankens synder
Tilgi meg for mitt hjertes synder
Tilgi meg også for tungens synder.
Jeg ber for de syke og sorgfulle,
som befolker grend og by
Jeg ber for de sterke og glade,
må de beholde sin sunnhet og glede.
Men allermest ber jeg mitt hjertes bønn:
Frels min kjære.

ANGELICAS BØNN II

Herregud!
Takk du, som hørte min bønn.
Jeg banket på, og søkte din godhet.
Lovet være Herren, min Gud.

Men den der gives, den ber på ny.

Du der oppe, som ser i hjertene,
som skapte dine mennesker av kjøtt og blod,
så sikkert vet jeg
du rynker ikke brynene
fordi om dine skapninger
hører blodets røst
og lyder den.

For den tid er forbi,
da du satt på Sinai
og slo til lyd med dype basuner.
Da du svang ditt septer
og dikterte lover under ild og røk.
Dengang måtte så skje
for da var sedene rå
og sterke pisker skal det til
for å age ville hjorder.

Du sitter i himmelens kongeslott,
og ser vår ferd ved dag og natt.
Dømmer, men sjelden fordømmer.
Allerminst fordømmer du menneskene
for det blod du selv har gitt dem i årene.
Og der du hører sjelens strenger
og blodets røst
smelte sammen i enstemmig sang,
der vet jeg så visst du smiler, Herre.

Nå ser jeg du smiler også til meg,
av måneskinnet. Levende gud
Gi meg mitt hjertes innerste bønn.
Skjenk meg den mann jeg elsker.

ANGELICA'S PRAYER I

Lord God!
Why must you let the strong die
and the weak live?
Forgive me my trespass,
for taking you to task.
But who can master thought?
Do not deprive me of the one I hold dear.
Let *him* live!
Let that die which suffers under the yoke of bondage,
and let that live which radiates from
the splendour of its earthly life.
Hear me, hear me!
Merciful God, hear me:
Forgive me for the sins of thought
Forgive me for the sins of the heart
Forgive me too for the sins of the tongue.
I pray for the sick and the sad,
who inhabit towns and villages.
I pray for the strong and the joyful;
may they preserve their health and joy.
But most of all I pray my heart's prayer:
Save my loved one.

ANGELICA'S PRAYER II

Lord!
Thank you for having heard my prayer.
I knocked and sought your mercy.
The Lord, my God, be praised!

But he who receives requests anew.

You, on high, who see into people's hearts,
who created your humans from flesh and blood,
I know for sure
you do not frown
even though the products of your creation
hear the voice of blood
and obey it.

For gone are the days
when you sat on Sinai,
pleading with deep-voiced trumpets.
When you brandished your sceptre
and dictated precepts amid fire and smoke.
That time it had to happen
for customs were crude back then
and it takes powerful whips
to keep unruly flocks in check.

You sit in heaven's royal castle
beholding our behaviour day and night.
Judge, but seldom condemn.
You condemn mankind least of all,
for the blood you yourself poured into their veins.
And when you hear the strings of the soul
and the voice of blood
coalesce in unison,
I know you are certainly smiling then, Lord.

I see you smiling at me now, too,
from the moonlight. Living God.
Grant me my heart's innermost prayer:
Bestow on me the man I love.

AKEREN

Akeren ligger som glinsende silke,
jeg vil gå dit og legge mitt kinn inntil.
Når engtåken legger sitt slør om den,
står den brud hver eneste natt.

Og jeg må tenke på den jeg elsker.

Etter sommeren blir den gyllengul,
og flyter som en flod av moden glede.
Snart flammerank og kneisende,
snart døsigg mot jorden, for å sove.

Og jeg må tenke på den jeg elsker.

Akeren er høstens bølgende hår.
Deilig er akeren,
med rolig skjønnhet for den som ser.
Mellom aksene tindrer mørkeblå blomster,
- akerens øyne,
dype, varme av sunnhet og glede.

Men snart skal akeren skjæres ned:
Den har nådd sin fruktbarhets høyde.

Og jeg må tenke på den jeg elsker.

MIN ELSKEDES SKYGGJE

Jeg sitter her,
og framover ser jeg.
Verden er grå.
Jeg sitter her,
og tilbake ser jeg:
Verden er grå.

Jeg kjente ham alltid.
Blest har blåst,
sne har snedd,
og floder har runnet i havet.
Jeg kjente ham alltid,
fra urtidens uendelighet.

Det er vel så
at noen skal gå
i gråvær fra fødsel til død,
for at andre,
som ikke lever i skygge,
skal se sin egen lykke.

Dem er det gitt
å kunne øse av sin sorg.

Ikke var han vakker.
Ikke var han berømt,
Ikke var han rik.
Men venner hadde han
og kvinner dåret han.
- Nu er han død.

THE FIELD

The field lies like glistening silk,
I shall go hence and place my cheek against her.
When the meadow mists place their veil around her,
She weds anew every single night.

And I cannot help but think of the one I love.

After summer she turns golden yellow,
flowing like a river of mature joy.
Now erect as flames and towering high,
now drowsy, tending earthwards, to sleep.

And I cannot help but think of the one I love.

The field is autumn's wavy hair.
Lovely is the field,
with tranquil beauty for he who sees.
Between the spikes the twinkle of dark-blue flowers,
- the field's eyes,
deep, warm with health and joy.

But the field will soon be mowed:
it has reached the height of its fecundity.

And I cannot help but think of the one I love.

MY BELOVED'S SHADOW

Here I sit,
Looking ahead.
The world is grey.
Here I sit,
looking back:
the world is grey.

I always knew him.
Winds have blown,
snow has snowed,
and rivers have run into the sea.
I always knew him,
From the infinite beginnings of time.

I suppose the point is
that some must walk
through grey weather from cradle to grave,
in order for others
who do not live in the shadows
to notice their own happiness.

They have been appointed
to mete out their sorrow.

Not that he was handsome.
Not that he was famous.
Not that he was rich.
But he did have friends
And he captivated women
- Now he is dead.

AVSKJED I STORM

Skal jeg straffes for min skjebne?
Jeg har vært bundet, og vill
som det fangne skogsdyr.
Skal jeg straffes for min skjebne,
for slektens tunge byrde?

Jeg takker deg, Gud, fordi
du har løst lenkene for meg nu.

Jeg skal ri uvær av som en havgast.
Jeg skal ro, jeg skal ro, jeg skal ro i mørket.
Har jeg skyld i at min slekt sprang
som et udyr opp av vannene?

Kanskje er det formastelig av meg
å ville leve? Blod, blod i mørket.
Er det derfor det blåser så stygt?

Nei, nei, nei, nei jeg vil leve!
Hvilken synd har jeg begått?
Slekten kuer, slekten knuger.
Å, hjelpe meg ulykkelige,
som sov og våknet til smerte.

Snart ringer den minste klokke.
Snart ringer den minste klokke.

Jeg takker deg, Gud, fordi
du har løst lenkene for meg nu.

Alt er ordnet fra evighet av.
I naturen er intet unyttig.
- Alt henger sammen.

Snart ringer den minste klokke.
Snart ringer den minste klokke.

DE PROFUNDIS, OP. 20B

Text: Federico Garcia Lorca (1898-1936)

Los cien enamorados
duermen para siempre
bajo la tierra seca.
Andalucía tiene
largos caminos rojos.
Córdoba, olivos verdes
donde poner cien cruces
que los recuerden.
Los cien enamorados
duermen para siempre.

RIDDER DALEBU (Trad.)

Kjenner du Dalebu Jonson?
Å, Dalebu har ség ei festarmøy bold,
den heve han tekid med jønn og med ståll.
Å, Dalebu tente i konningens gård
det gjor' han for Kjersti, det vene mår.
Å, Dalebu satt ved det brede bord,
og tala te Kjersti dei løyndarord:
Å, høyr du skjønn jomfru kva eg seier deg
har du hug til å reise av landet med meg?
Du kjenner vel Dalebu Jonson?
Å, gjerne eg ville men får ikkje lov
så mange meg vokter for beilling og rov.
Å, Dalebus fole var liten og spak,

TAKING LEAVE IN A STORM

Am I to be punished for my fate?
I have been tied up, and feral
like a captured forest creature.
Am I to be punished for my fate,
for the weighty burden of my ancestors?

I thank you, God, for
having loosened the shackles for me now.

I must weather the storm like an ocean ghost.
I must row, I must row, I must row in the dark.
Am I to blame for my family leaping up out of
the waters like a monster?

Maybe it is presumptuous of me
to want to live? Blood, blood in the dark.
Is that why it's blowing such a foul squall?

No, no, no, no – I want to live!
What sin have I committed?
The family daunts, the family crushes.
Oh, help me, miserable me,
I who slept and awoke to pain.

Soon the smallest bell will ring.
Soon the smallest bell will ring.

I thank you, God, for
having loosened the shackles for me now.

Everything is ordained since time eternal,
nothing in nature is without its use.
- Everything is interconnected.

Soon the smallest bell will ring.
Soon the smallest bell will ring.

DE PROFUNDIS, OP. 20B

Text: Federico Garcia Lorca (1898-1936)

The hundred lovers
sleep forever
under the parched earth.
Andalusia has
long red roads.
Córdoba has green olive trees,
places to carve a hundred crosses
To remember them.
The hundred lovers
sleep forever.

KNIGHT DALEBU (Trad.)

Do you know Dalebu Jonson?
Oh, Dalebu has himself a brave maiden for his betrothed.
He has taken her with iron and steel.
Oh, Dalebu served on the king's estate
He did so for Kjersti, that fair maiden.
Oh, Dalebu sat at the wide table,
speaking these secretive words to Kjersti:
Listen, lovely virgin, to what I say to you.
Do you fancy leaving the country with me?
Surely you know all about Dalebu Jonson?
Ah, I would so, happily, but will not be given leave.
So many guard me from being wooed and abducted.
Oh, Dalebu's colt was small and meek.

han sette skjønn jomfrua oppå hans bak.
Det gjorde Dalebu Jonson.
Og fyrr det blei dagjen og dagjen blei ljøs,
kom sju tusen kjempur til Dalebus hus.
Dalebu drog på ség silkeskjurta blå,
og utpå trakk han i jønn og stål.
Å, Dalebu hadde ség festad eit viv
hon spende gullbelte um kjempas liv.
Å, Dalebu hogge, i hugen var vreid,
til han stande i blod ivi stålkledd kne.
Hardt kjemper Dalebu Jonson.
Å, Dalebu sadlar sin gangare grå,
så rider han ség ut til konningens gård.
Hor vart det av dei hovmenn eg
sende med han Jon?
Å, dei ligg no heime i mitt ton.
Du kjenner vel Dalebu Jonson?
Sume ligg sjuke og sume ligg sår,
sume er slaktad og lagt ut på fat,
eg tenkte um kongjen trong ferske mat.
Å, Dalebu rista på sylvboga kniv;
blir du 'kje min værfar,
det koste ditt liv!
Dette sa Dalebu Jonson.
Å, Dalebu Jonson du stillar din kniv,
so ektar du Kjersti det vene viv.
Du er det verd, du er det verd.
Og so blei det gle'e i konningens gård,
for Dalebu og Kjersti ha bryllaup igår.
No kjenner du Dalebu Jonson!

EN OBSTFELDER-SYKLUS, OP. 104

Tekst: Sigbjørn Obstfelder (1866–1900)

KAN SPEILET TALE

Kan speilet tale?

Speilet kan tale!

Speilet skal se på dig hver morgen,
forskende,
se på dig med det dybe, kloge øie
- dit eget!
hilse dig med det varme, det mørkeblå øie:
Er du ren?
Er du tro?

JEG SER

Jeg ser på den hvide himmel,
jeg ser på de gråblå skyer,
jeg ser på den blodige sol.

Dette er altså verden.
Dette er altså klodernes hjem.

En regndråbe!

Jeg ser på de høie huse,
jeg ser på de tusende vinduer,
jeg ser på det fjerne kirketårn.

Dette er altså jorden.
Dette er altså menneskenes hjem.

He placed the delightful maiden upon its back.
Such did Dalebu Jonson.
And before day dawned and the day became light,
seven thousand warriors came to Dalebu's house.
Dalebu clad himself in a blue silk shirt,
and on top of that he donned iron and steel.
Oh, Dalebu had secured himself a spouse
She strapped a belt of gold around Dalebu's waist.
Oh, Dalebu lashed out, he was angry of mood
till the blood reached his knees where he stood.
Dalebu Jonson fights hard.
Oh, Dalebu saddles his grey steed,
then rides out to the king's estate.
Whatever became of those king's men
I dispatched with Jon?
Ah, they are now lying at home in my yard.
Surely you know all about Dalebu Jonson?
Some lie ailing and some lie wounded,
some have been slain and laid out on dishes.
In case of the king was in need of fresh food.
Ah, Dalebu shook his silver-arched knife;
If you don't become my father-in-law,
it will cost you your life!
Thus said Dalebu Jonson.
Ah, Dalebu Jonson, put down your knife,
then take lovely Kjersti to be your fair wife.
You have earned it, you have.
And thus there was joy on the king's estate,
For Dalebu and Kjersti were wed yesterday.
Now truly you know Dalebu Jonson!

AN OBSTFELDER CYCLE, OP. 104

Text: Sigbjørn Obstfelder (1866–1900)

CAN THE MIRROR TALK

Can the mirror talk?

The mirror can talk!

The mirror has to peer at you every morning,
enquiringly,
look at you with that deep, shrewd eye
- your own!
Greet you with that warm, dark-blue eye:
Are you pure?
Are you true?

I LOOK

I look at the white sky,
I look at the greyish-blue clouds,
I look at the blood-red sun.

So this is the world, then.
This is home to the planets.

A raindrop!

I look at the tall buildings,
I look at the thousands of windows,
I look at the distant church steeple.

So this is the earth.
This is home to mankind.

De gråblå skyer samler sig. Solen blev borte.

Jeg ser på de velklædte herrer,
jeg ser på de smilende damer,
jeg ser på de ludende heste.

Hvor de gråblå skyer blir tunge.

Jeg ser, jeg ser...
Jeg er vist kommet på en feil
klode! Her er så underligt...

SALME

Når den første tåre smelter,
da brister sorgen.
O, Gud, giv meg den første tåre.

Hos mig er tåren is
og min sorg er isens rose.
Hos mig er tåren is,
og mit hjerte fryser.

SOMMER

Væv mig en kåbe som rødmer,
spind den af tåge, knyd den af stråler,
dyp den i nelliikeblod!

Væv mig en kjole, som skjælver -
aspebladrvævet, dugperleknappt,
heftet med spindelvævtråd!

Sy mig et belte, som funkler -
lokkende lygtmænd, hoppende ildblus
funkle på himmelblå grund!

Sy mig så noget, der hvisker!
smilende spænder, sommerfuglvinger,
- legende kolibrisko!

HAN SÅR

Og dagen den går med latter og sang,
og døden han sår i natten så lang.
Døden han sår.

Han går og sår,
sår og sår -
rædde roser, blege tulipaner,
sorte violer og syge hyazinther,
mimoser.

Han går og sår,
sår og sår -
blege smil, bange tårer,
sorte kvaler og syge længsler,
tvil.

Dagen den går med latter og sang.
Døden han sår i natten så lang.
Døden han sår.

The greyish-blue clouds gather. The sun has gone away.

I look at the well-dressed gentlemen,
I look at the smiling ladies,
I look at the stooping horses.

How the leaden clouds grow heavy.

I look, I look...
I must have arrived on the wrong
planet! It's so weird here...

HYMN

As the first tear melts,
the sorrow erupts.
Oh God, grant me the first tear.

The tear in me is ice
And my sorrow is the ice rosette.
The tear in me is ice,
And my heart freezes.

SUMMER

Weave me a cloak that blushes,
spin it from mist, knot it from sunbeams,
dip it in the blood of carnations!

Weave me a gown that trembles -
Woven from aspen leaves, fastened with pearl buttons of dew,
stitched with gossamer web thread!

Sew me a belt that sparkles -
luring jack o'lanterns, leaping flames of fire
all a-sparkle against a sky-blue ground!

Then sew me something that whispers!
Smiling clasps, butterfly wings,
- playful hummingbird shoes!

HE SOWS

The day is spent on laughter and song,
And Death he sows, through the night so long.
Death he sows.

He goes and sows,
sows and sows -
red roses, pallid tulips,
black violets and sickly hyacinths,
mimosas.

He goes and sows,
sows and sows -
pallid smiles, fearful tears,
black torment and sickly yearnings,
doubts.

And the day is spent on laughter and song,
And Death he sows, through the night so long.
Death he sows.

ELEGISCHE FRAGMENTER, OP. 42
Text: Rainer Maria Rilke (1875–1926),
fra «Duineser Elegien»

aus DER ERSTEN ELEGIE

Wer, wenn ich schrie, hörte mich denn
aus der Engel
Ordnungen? und gesetzt selbst, es nähme
einer mich plötzlich ans Herz: ich verginge
von seinem
stärkeren Dasein. Denn das Schöne ist nichts
als des Schrecklichen Anfang, den wir noch
grade ertragen,
und wir bewundern es so, weil es
gelassen verschmäh, uns zu zerstören. Ein jeder Engel ist schrecklich.
Und so verhalt ich mich denn und
verschlucke den Lockruf
dunklen Schluchzens. Ach, wen vermögen
wir denn zu brauchen?
Engel nicht, Menschen nicht,
und die findigen Tiere merken es schon,
daß wir nicht sehr verlässlich zu Haus sind
in der gedeuteten Welt.

aus DER ZWEITEN ELEGIE

Erstaunte euch nicht auf attischen
Stelen die Vorsicht
menschlicher Geste?
war nicht Liebe und Abschied
so leicht auf die Schultern gelegt,
als wäre es aus andern
Stoffe gemacht als bei uns?
Gedenkt euch der Hände,
wie sie drucklos beruhen,
obwohl in den Torsen die Kraft steht.
Diese Beherrschten wußten damit:
so weit sind wirs,
dieses ist unser, uns so zu berühren; stärker
stemmen die Götter uns an.
Doch dies ist Sache der Götter.

aus DER SECHSTEN ELEGIE

Wunderlich nah ist der Held doch
den jugendlichen Toten. Dauern
ficht ihn nicht an. Sein Aufgang ist Dasein; beständig
nimmt er sich fort und tritt ins veränderte Sternbild
seiner steten Gefahr. Dort fänden ihn wenige. Aber,
das uns finster verschweigt,
das plötzlich begeisterte Schicksal
singt ihn hinein in den Sturm seiner
aufrauschenden Welt.
Hör ich doch keinen wie ihn.
Auf einmal durchgeht mich
mit der strömenden Luft sein verdunkelter Ton.

aus DER NEUNTEN ELEGIE

Warum, wenn es angeht, also die Frist des Daseins
hinzubringen, als Lorbeer,
ein wenig dunkler als alles
andere Grün, mit kleinen Wellen an jedem
Blattrand (wie eines Windes Lächeln) -: warum dann
Menschliches müssen - und, Schicksal vermeidend,
sich sehnen nach Schicksal? ...

ELEGIC FRAGMENTS, OP. 42
Text: Rainer Maria Rilke (1875–1926),
from the "Duino Elegies"

From THE FIRST ELEGY

Who, if I cried out, would then hear me
from the orders
of angels? And even supposing one of them
were to take me suddenly to his heart:
I should expire
from his more powerful presence.
For the beautiful is nothing
but the start of the terrible,
which we can just bear,
and we are so awed by it because it calmly disdains
to destroy us. Every angel is terrible.
And so I hold myself back and
swallow the siren call
of dark sobbing. Oh, who then
can we make use of?
Not angels, not humans,
and the ingenious animals notice already
that we are not truly at home
in the construed world.

from THE SECOND ELEGY

Did the caution of human gestures
on Attic stelae
not astonish you?
Were not love and leave-taking
so lightly laid on the shoulders,
as though they were made
of a substance different from ours?
Think of the hands,
how they rest weightlessly,
although there is power in the torsos.
Through this these self-controlled people knew:
thus far are we,
this much is ours, touching us so; the gods
press down on us more heavily.
But that is the gods' affair.

from THE SIXTH ELEGY

Yet the hero is wonderfully close
to the youthful dead. Lasting
does not trouble him. His rising is being; constantly
he moves on and enters the changed constellation
of his persistent danger. Few would find him there. But
that which is darkly silent before us,
the suddenly inspired fate,
sings him into the storm
of his upswirling world.
I hear nobody like him.
All at once there shoots through me
with the streaming air his darkened sound.

from THE NINTH ELEGY

Why, when it's a matter of spending
the period of existence
thus, as laurel, a little darker than all
other greens, with little waves on each
leaf edge (like the smile of a wind)-: why then
have to do human things - and, avoiding destiny,
long for destiny? ...

aus DER ZWEITEN ELEGIE

Jeder Engel ist schrecklich. Und dennoch, weh mir,
ansing ich euch, fast tödliche Vögel der Seele,
wissend um euch.

Träte der Erzengel jetzt, der gefährliche,
hinter den Sternen
eines Schrittes nur nieder und herwärts: hochauf-
schlagend erschlüg uns das eigene Herz.
Wer seid ihr?

from THE SECOND ELEGY

Every angel is terrible. And yet, woe is me,
I sing to you, almost deadly birds of the soul,
knowing of you.

If the archangel now, the dangerous one, were to step
from behind the stars just one step down
and towards us:
our own heart, beating upwards, would slay us.
Who are you?

English translations by Verboo (verboo.co.uk)

MARIANNE E. ANDERSEN startet sin sangkarriere i NRKs jentekor bare fem år gammel. Hun er utdannet ved the Royal Academy of Music og National Opera Studio i London. Her vant hun mange priser, og tok eksamen med høyeste utmerkelse. Marianne debuterte i Universitetets Aula i Oslo med Einar Steen-Nøkleberg ved klaveret. Hun har et bredt repertoar fra barokk til samtidsmusikk, og har gjort innspillinger for bl.a. Deutsche Grammophon, Simax og Naxos. Marianne er en internasjonalt ettertraktet sanger både i opera- og konsertsammenheng. Hun har sunget i verk som Mozarts «Requiem», Beethovens 9. og Mahlers «Das Lied von der Erde», og hatt ledende roller i operaer som «Carmen», «Rigoletto» og «Idomeneo» (for å nevne noen). Marianne har gjestet store internasjonale festivaler og har deltatt i mange norske uroppførelser, deriblant Gaathaugs Jølsen-kantate «Den Røde Høst» i 2009.

TØRE DINGSTAD har bred bakgrunn som pianist, cembalist og organist, og han har også virket som dirigent. Han er utdannet i Oslo, Hannover, Freiburg og Paris, og har siden debuten i 1972 gitt konserter som solist, kammermusiker og akkompagnatør over hele landet. Siden 1979 har Dingstad hatt forskjellige oppgaver i Den Norske Opera; repetitør, kormester, dirigent, solistsjef og studieleder. Et mangeårig samarbeid med Morten Gaathaug har resultert i en lang rekke konserter og flere CD-innspillinger av hans komposisjoner. Dingstad har siden høsten 2016 vært dekan for Operahøgskolen ved Kunsthøgskolen i Oslo.

JAN KOOP er fra Tyskland. Han studerte i Stuttgart, Berlin og Helsinki hos prof. Rudolf Gleissner, prof. Wolfgang Boettcher og Heikki Rautasalo. Ytterligere musikalske impulser fikk han bl.a. fra Boris Pergamenschikow, Arto Noras og Frans Helmerson. Koop er solocellist i orkestret ved Den Norske Opera & Ballett. Han har regelmessig opptrådt som solist, og hans store lidenskap ved siden av orkesteret er å spille kammermusikk. Som medlem i Ensemble Bjørvika har han (sammen med bl.a. Dominic Griffiths og Kjell Tomter) spilt inn en CD med verker av Morten Gaathaug på Lindberg lyd (2007). Han spiller også barokkcello i forskjellige sammensetninger.

BJØRN RABBEn er født 1959 i Måløy. Han startet med å spille trommesett tidlig i tenårene; i diverse rock- og jazzgrupper i Stavanger. Han studerte slagverk på Norges musikkhøgskole tidlig på 1980-tallet. Ved siden av frilansing i symfoniorkestre har han jobbet mest med ny musikk, som medlem av bl.a. Oslo Sinfonietta og piano- og slagverkkvartetten K4. Rabben startet Cikada duo sammen med Kenneth Karlsson i 1988 og ensemblet Cikada i 1989. Han har gitt konserter og turnert i USA, Mexico, Europa, Australia og samarbeidet med en rekke samtidskomponister som James Dillon, Rolf Wallin, Tan Dun, Olav Anton Thommessen, Asbjørn Schaathun, Arne Nordheim og Iannis Xenakis, for å nevne noen.

DAVID FRIEDEMANN STRUNCK er solo-oboist i Oslo Filharmoniske Orkester. Tidligere hadde han tilsvarende stilling i Bochum Symfoniorkester. Strunck har mottatt en rekke stipendier og priser. Han har vært solist med bl.a. Oslo Filharmoniske Orkester, Det Norske Kammerorkester, Trondheim Solistene, Folkwang Kammerorkester og Sinfonietta Köln. Han har deltatt som solist og kammermusiker ved festivaler i Risør, Trondheim og Oslo, samt ved Festspillene i Bergen, Nordland Musikkfestuke og Glogerfestspillene på Kongsberg. Strunck underviser også ved Barratt Due musikk institutt i Oslo. Han har siden 2009 vært kunstnerisk leder for Oslo Kammerakademi, som han selv stiftet. Dette ensembles utgivelser på LAWO Classics har fått overveldende omtaler.

STEINAR GRANMO NILSEN er ansatt i Det Norske Blåseensemble, og spiller i flere av de ledende skandinaviske barokkorkestrer. Han har tidligere vært ansatt i Forsvarets stabsmusikkorps i Oslo. Han begynte sine studier ved Trøndelag Musikkonservatorium, deretter reiste han til Tyskland, hvor han fullførte sitt diplomstudium ved Staatliche Hochschule für Musik Freiburg. Han avsluttet studiene ved Norges musikkhøgskole med hovedfag i kammermusikk og solospill. I 1999 deltok han ved den anerkjente Festival d'Art Lyrique i Aix-en-Provence i Frankrike, og mottok der akademiets pris som årets instrumentalist. I 2000 vant han 2. pris i Prinsesse Astrids Musikkpris. Steinar Granmo Nilsen underviser ved Norges musikkhøgskole. Han er en svært aktiv og ettertraktet kammermusiker og solist med moderne og historiske horn, og hans repertoar har et vidt spenn fra barokk- til samtidsmusikk.

MARIANNE E. ANDERSEN began singing in the Norwegian Radio Girls' Choir at the age of five. Her musical education continued at the Royal Academy of Music and National Opera Studio in London, where she won many prizes and graduated with highest honours. Marianne gave her debut recital in the Oslo University Hall, accompanied by pianist Einar Steen-Nøkleberg. Her broad repertoire ranges from baroque to contemporary music, and she has recorded with Deutsche Grammophon, Simax, and Naxos, among others. Marianne is in frequent demand internationally as an opera singer and concert performer. She has appeared as soloist in Mozart's "Requiem", Beethoven's "Ninth Symphony", and Mahler's "Das Lied von der Erde", and she has had leading roles in the operas "Carmen", "Rigoletto", and "Idomeneo", to name but a few. Marianne has had guest appearances at major international festivals, and she has participated in many Norwegian premier performances, among them Morten Gaathaug's Jølsen cantata, "Den Røde Høst" ("The Red Autumn") in 2009.

TORE DINGSTAD has broad experience as pianist, harpsichordist, and organist, and he has conducted as well. He studied in Oslo, Hannover, Freiburg and Paris, and since his debut recital in 1972 he has performed throughout Norway as soloist, chamber musician and accompanist. Since 1979 Dingstad has had a variety of responsibilities at the Norwegian National Opera, as répétiteur, choirmaster, conductor, casting director and Head of Music. A collaboration of many years with Morten Gaathaug has resulted in a long string of concerts and a number of CD recordings of Gaathaug's compositions. Since 2016 Dingstad has been dean of the Academy of Opera, part of the Oslo National Academy of the Arts.

JAN KOOP is from Germany. He studied in Stuttgart, Berlin and Helsinki with Professor Rudolf Gleissner, Professor Wolfgang Boettcher and Heikki Rautasalo. Additional musical influences have come from Boris Pergamenschikow, Arto Noras and Frans Helmersson, among others. Koop is principal cello in the orchestra of the Norwegian National Opera and Ballet. He has performed regularly as soloist, and his great passion besides the orchestra is playing chamber music. As a member of Ensemble Bjørvika he has (together with Dominic Griffiths and Kjell Tomter and others) recorded a CD with works of Morten Gaathaug on the 2L (Lindberg lyd) label (2007). He also plays baroque cello in diverse configurations.

BJØRN RABBen was born in 1959 in Måløy. He began playing a drumset as a teenager and performed with various jazz and rock groups in Stavanger. He studied percussion at the Norwegian Academy of Music in the early 1980s. In addition to freelancing in symphony orchestras, Rabben has focused mostly on new music as a member of Oslo Sinfonietta and the piano/percussion quartet K4, among others. Rabben founded the Cikada duo together with Kenneth Karlsson in 1988

and the Cikada ensemble in 1989. He has given concerts and toured in the USA, Mexico, Europe and Australia and has collaborated with contemporary composers James Dillon, Rolf Wallin, Tan Dun, Olav-Anton Thommesen, Asbjørn Schaathun, Arne Nordheim and Iannis Xenakis, to name but a few.

DAVID FRIEDEMANN STRUNCK is principal oboe of Oslo Philharmonic Orchestra. He previously had the equivalent position in Bochum Symphony Orchestra. Strunck has been the recipient of a number of prizes and stipends. He has performed as soloist with Oslo Philharmonic Orchestra, the Norwegian Chamber Orchestra, the Trondheim Soloists, Folkwang Chamber Orchestra, and the Cologne Sinfonietta, among others. As soloist and chamber musician he has appeared at festivals in Risør, Trondheim and Oslo, as well as at Bergen International Festival, the Nordland Music Festival in Bodø, and the Gloger Festival in Kongsberg. Strunck teaches at the Barratt Due Music Institute in Oslo. Since 2009 he has been the artistic director of Oslo Chamber Academy, which he founded. The ensemble's releases on the LAWO Classics label have received glowing reviews.

STEINAR GRANMO NILSEN is a member of the Norwegian Wind Ensemble and plays in a number of leading Scandinavian baroque orchestras. He is a former member of the Staff Band of the Norwegian Armed Forces in Oslo. He began studying at Trondheim Conservatory of Music, then completed a degree at the Staatliche Hochschule für Musik Freiburg. He concluded his studies in chamber music and solo performance at the Norwegian Academy of Music. In 1999 he performed in France at the renowned Festival d'Art Lyrique in Aix-en-Provence and was selected "Instrumentalist of the Year" by the Académie Européenne de Musique. In 2000 he won Second Prize at the Princess Astrid Music Competition for young Norwegian artists. Steinar Granmo Nilsen teaches at the Norwegian Academy of Music. He is an active and much sought-after chamber musician and soloist on modern and early horn, and he has a broad repertoire ranging from baroque to contemporary music.

MORTEN GAATHAUG (*1955)

LANDSKAP I MÅNESKINN, SYV SANGER
TIL TEKSTER AV RAGNHILD JØLSEN, OP. 97

01__I. ST. HANS-KVELD__04:24

02__II. NATTEDUGG OG TÅKE__04:04

03__III. ANGELICAS BØNN I__02:52

04__IV. ANGELICAS BØNN II__04:23

05__V. AKEREN__03:25

06__VI. MIN ELSKEDES SKYGGE__03:15

07__VII. AVSKJED I STORM__04:35

08__DE PROFUNDIS FOR KAMMERENSEMBLE
(FEDERICO GARCIA LORCA), OP. 20B__10:08

09__RIDDER DALEBU (TRAD.)__06:11

EN OBSTFELDER-SYKLUS, OP. 104

10__I. KAN SPEILET TALE__02:04

11__II. JEG SER__03:22

12__III. SALME__02:17

13__IV. SOMMER__02:44

14__V. HAN SÅR__03:02

15__ELEGISKE FRAGMENTER
(RAINER MARIA RILKE), OP. 42__21:55

RECORDED IN SOFIENBERG CHURCH, OSLO, 25-26 OCTOBER 2016 AND 2-4 JANUARY 2017

PRODUCER: VEGARD LANDAAS

BALANCE ENGINEER: THOMAS WOLDEN

EDITING: VEGARD LANDAAS

MASTERING: THOMAS WOLDEN

PIANO TECHNICIAN: THRON IRBY

BOOKLET NOTES: INGRID AASTA RISDAL

ENGLISH TRANSLATION (BOOKLET NOTES): JIM SKURDALL

ENGLISH TRANSLATION (SONGS): VERBOO

BOOKLET EDITOR: HEGE WOLLENG

COVER IDEA: MARIANNE E. ANDERSEN

COVER AND ARTIST PHOTOS: HALVOR NJERVE

TYPOGRAPHY: ANNA-JULIA GRANBERG / BLUNDERBUSS

MAKE-UP ARTIST: MARIE-THERÈSE CAPPELLO

THIS RECORDING HAS BEEN MADE POSSIBLE WITH SUPPORT FROM:
ARTS COUNCIL NORWAY / THE AUDIO AND VISUAL FUND
FUND FOR PERFORMING ARTISTS
NORWEGIAN SOCIETY OF COMPOSERS

LAWO LWC1152 © 2018 LAWØ © 2018
LAWO CLASSICS www.lawo.no

